

Den amerikanske filosof og forfatter Henry David Thoreau (1817-1862) rejste i slutningen af 1840'erne væk fra Boston, hvordan havde studeret, og bosatte sig i en selvbygget hytte ved den lille sø Walden Pond et par amerikanske mil fra barndomshjemmet i Concord/ Massachusetts. Der ville han bo, leve og tænke. Deltagerne i programserien *Alene i vildmarken* på Danmarks Radio forsøger at efterleve et lignende koncept. Forskellen fra Thoreau og deltagerne i tv-programmet er blot at han omgik de han mødte, de der tilfældigt kom forbi. Måske slog de en handel af med hinanden. Men han levede i vid udstrækning selvhjulpent. Han dyrkede grøntsager, han fiskede, han gik på jagt. I alle fald lige indtil han holdt op med at gå på jagt ud fra etiske overvejelser. Deltagere i *Alene Vildmarken* lever mutters alene, kan lave the af bark, samle bær og fiske.

Skulle man være vegetar overlever man på vand, the, bær og atter bær.

Deltagernes ophold rummer en masse valg. Fx. om de er villige til at tage livet af en fisk og spise den. Ofte fanger de ingen fisk og går sultne i seng. Kan man sige at de faster, idet deres eksil er selvvalgt? Næppe, men hvorom alting er, så tyder det på at afsondretheden, manglen på bekvemmeligheder, mad og familie gør dem langt mere reflekssive end man, hånden på hjertet, nogensinde vil blive i det post-postmoderne hektiske voksenliv.

Af selvsamme grund, tror jeg, var Thoreau i stand til at skrive sin vidt berømte bog *Walden – livet i skovene*, som for mig udgør et næsten bibelsk fundament i mit arbejde.

Men Thoreau er ikke min eneste litterære helt. Der er nemlig også Ivan Turgenev og Boganis (Wilhelm Dinesen), som er henholdsvis jævnaldrende med og en generation yngre end Thoreau.

Disse tre forfattere løfter sig for mig op over andre skrivende. De skriver i en slags impressionistisk stil. De er ikke belærende, snarere nøgternt beskrivende og åbner dermed op for at man kan se sig selv i deres skrivning.

De kommer fra højere samfundslag. Bla. var Boganis og Turgenev af mere eller mindre adelig slægt. De skrev om det rurale, det landlige, det ikke samfundsmæssigt ophøjede. Der i ligger der en storhed, jeg finder tiltalende.

Wilhelm Dinesen gentog næsten Thoreaus solitære valg, nemlig ved at han tog til Wisconsin/ USA i 1873/74 (efter at have lidt svære militære nederlag, set ufattelige medmenneskelige tragedier ved Dybbøl i 1864 og senere ved at have oplevet Pariserkommunen) og bosatte sig et par år i en hytte, der i dag står tilbage i et indianerreservat som et vidnesbyrd om en tid der var, før skovene blev fældet og industrialiseringen gjorde sit indtog. Han vendte hjem og skrev under pseudonymet Boganis tre sansemættede bøger med jagtbrev fra nær og fjern.

Boganis, Thoreau og Turgenev er alle tre litterære helte og inspiratorer. Men der er også Steen St. Blicher og Kaj Munk. Senest er Valdemar Rørdam og Svend Fleuron kommet til. Den ene står på skuldrene af den anden og jeg på dem alle sammen.

Min glæde ved at arbejde med kunst er meget lig min glæde ved at gå på jagt. Begge aktiviteter rummer stor ro og buldrende beat på én og samme tid. De træder på speaderen og trykker på pauseknappen. De indfanger og fastholder moment og motiv.